

ՔՅԵԱԼՆԵՐԸ

ՈՒՍԻ կուզե՞ս ինչ գատուիլ, ուխտազանց, Գու սիրելի ցընորիցդ հետ ի միասին, Հետ քու ցաւոց, վշտաց, հետ քու հոգեւանաց, Ամենն առած ձգել փախչիլ գլխովին: Փախստական, բան մը չըկա՞յ քեզ խափան, Ով իմ կենացըս ժամանակն ոսկեղէն: Ահ, ընդունա՞յն, քու ալիքներդ յովկիանն ցաւիտներից թաւալըլոր կը ճեպեն:

Ճանաչափայլ արեգակներն մարած են՝ Որք լոյս տուին իմ մանկութեանը շաւղին. Խոնջալները քայքայուած են արդէն, Որք հարբած սիրտս փրացուած օր մ'էին. Անցաւ զքեցի իմին հաւատն անուշակ Առ էակս՝ որք ծընունդ են իմ երազին. Աւար եղաւ իրականին դըժընդակ ինչ որ օր մ'էր գեղեցիկ ու երկնային:

Երբեմն ինչպէս պաղատանօք ըզձագին Պիկմալիոն անկենդան քարն ընդգրկեց, Մինչեւ որ ցուրտ այտերուն մէջ մարմարին Զգայութիւն արծարծելով ներս հոսեց, Այսպէս է ես սիրոյ բազկօք փաքեցայ Բրնձութեանը և մանկական տենչով ալ, Մինչեւ որ իմ քերթողական կրծիս վրայ Նէ ըսկսաւ շնչաւորիլ, ջերմանալ:

Եւ բոցակէզ մասնակցելով իմ միտմանց Ախիսոն իրեն յատուիլ լեզու մ՝ հընարեց, Ետ գործուց ինձ սիրոյ համբոյն իմ տուած Ու իմ սրտիս ձայնն առաւ ու ըմբռնեց. Ծառ ու ծաղիկ ինձ համար կեանք առած էր, Կ'երգէր ինձի առուաք հոսումն արնաթիփ. Հոգեզուրկն իսկ ըզգացում էր բոտացեր Անժամանակ արձագանգէն իմ կեանքի:

Ամենազօր ջանքով, ճիգով կ'ընդլայնէր Համապարփակ տիեզերք մը կուրծն իմ նեղ, Որ դուրս ելլէր, կեանքի կրկէսը մտնէր Խօսքով, գործքով, ձեւով, ձայնով ալ մէկտեղ: Աս յախարհը կազմածք մ'ունէր ահագին՝ Մինչ պտկունքին մէջ պահուած էր տակաւին. Սակայն երբոր բացուեցաւ, ահ, ինչ շնչին, Եւ աս շնչինն ո՞րչափ փոթրիկ, ո՞րչափ սին:

Թեւաւորեալ յանդուգն հոգով քաջութեան, Բարեբաստիկ՝ պատրանօքն իր երազին, Մանձահարեալ ոչ մի հոգէ ցայն վայրկեան, Ինչպէս ցատկեց կենաց ուղին պատանին.

Մինչև վերին նըսեմագոյն աստղերն ալ Ուրուագըծից թըռչիք զինքն հանեցին. Այնչափ հեռու, այնչափ բարձր բան չըկար, Ուր որ անոնց թեւերը զինք չըբարձին:

Ինչպէս դիրին նա կը տարուէր ի վեր անդ. Դժուար բան կա՞ր աս երջանիկ էակին. Կենաց կառքին առջեւն ինկած ինչ զուարթ կը պարէին հետեւորդներն օգային. Սէրը իրեն քաղցրիկ վարձքը հետն առած, Երջանկութիւնն ոսկեայ պըսակն իր դըրած, Թագովն համբա՛ւր աստղազարդ պննուած, Ճշմարտութիւնն արեգական փայլն հագած:

Բայց, ահ, ճամբուն դեռ կէսն հասան չըհաւ. Հետեւորդները ինքզինքնին կորուսին. [սան՝ Ուխտադրութ՝ շիտակ ճամբէն շեղեցան, Անոնց ամենն ալ մի առ մի խոյս տուին. Թեթեւաթոյն, երջանկութիւնն թըռած էր. Զազեցած մընաց ծարաւն գիտութեան. Զարակուսի խոնուեցան մուկ ամպեր Ճշմարտութեան արեգական ծիրին վրան:

Տեսայ փառաց պըսակները սրբազան՝ Սրբապղծեալ վըրայ անարգ հակատին. Վաղվաղակի, ահ, կարճատեւ յետ զարնան Սիրոյ ժամերն գեղածիծաղ կը թռչին, Եւ լըռութիւն կը յաջորդէր լըռութեան. Անհարթ շաւիղն ալ երթալով կը լքուէր. Հազիւ հազ յո՛յսը խաւարին ճամբուն վրան Ազօտափայլ նըշոյլ մը դեռ կը ձգէր:

Ո՞ր մին աս իմ ընկերներէս մեծաբան Սիրայօժար քովըս կեցաւ յարաժամ. Դեռ ո՞վ կը մնայ ինձ քաջալեր օգնական, Ինձ հետ մինչև դուռը կ'երթայ մըթին տան: Դուն՝ որ ամեն իմ վէրքերուս բուժիչ ես, Բարեկամի գողտրիկ ձեռքը փափկասուն, Դուն կենաց բեռն ինձ հետ սիրով կը կիսես. Քեզ փնտռեցի ու զըտայ ես կանխագոյն:

Եւ դուն՝ որ միշտ կ'ուզես անոր հետ կապուիլ, Որ կը սանձես յուզմունքն հոգեւոյն անոր պէս, Ով ըզգայումնք, դուն՝ որ յոգնիլ չես գիտեր, Բնաւ չես քանդեր, այլ հանդարտուկ կը շինես, Դուն՝ որ աւազն միայն հատ հատ կը բերես՝ Կառուցանել վսեմ կերտուածն յաւիտեանց, Սակայն պարտքէն ժամանակաց կը ջնջես Վայրկեաններու շարքը, աւուրց և ամաց:

ՇԻՆԼԵՐ

Թարգմ. Մ. Ա. ՄԵՐՈՐՈՆ